

בשבילי הפרשה

ישיבת מיר ירושלים

גיליון שבועי לתלמידי, בוגרי וידידי ישיבת מיר

פרשת תולדות, תשפ"ו

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD - 4:29	Minneapolis, MN - 4:20
Brooklyn, NY - 4:15	Miami, FL - 5:12
Chicago, IL - 4:05	Monsey, NY - 4:14
Houston, Texas - 5:05	Montreal, Quebec - 4:00
Johannesburg, S. Africa - 6:21	Passaic, NJ - 4:15
Lakewood/Deal, NJ - 4:17	Toronto, Ontario - 4:29
London, UK - 3:48	Yerushalayim - 4:01
Los Angeles, CA - 4:28	Zurich, Switzerland - 4:25

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצער שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

תולדות

ברש"י שכתב יצחק לרבקה שנים ליום בכתובה.

והנה אמרו בגמ' אסור לאדם להשהות את אשתו בלא כתובה

ויש לעיין אם מותר לשהות כשיש לה כתובה שיכולה לגבות בו מבני חורין ולא ממשועבדים. וע' ס' כתובה כהלכתה פ"ב סעיף י"ד מח' בכתב בכתב ידו, ונחלקו בהנ"ל. וע' חזו"א ס"ה י, וע"ע מהרי"ל מובא בפ"ת נ"ב ט', ובאה"ט סוסי"ט ש"ט בשם מהרשד"ם ונתיבות בבית יעקב אהע"ז ס"ו.

וע' אג"מ חו"מ ח"ב ס"ב בזה"ז אין גובה משועבדים כי אין סמיכת דעת. ויש להעיר א"כ לפי חזו"א ס"ה י' הנ"ל הרי אסור להשהות אשתו בלא כתובה. וע' קובץ תשובות הגרי"ש ח"ה ר"ב, וע' קובץ הישר והטוב חוברת ט' עמ' רמ"א

וידוע מנהג הגרא"ז מלצר שהחתן מוסר הכתובה לכלה בפני עדים, ורבים דנו בטעמא דמילתא. ויש שפירשו כי הכתובה אינו מוכיח אלא בסוף היום, ונמצא עד אז אין גובה ממשועבדים.

ומאידך יש לדון אי שרי להשהות אשה שיש לה כתובה ולא תוספת כתובה. וע' תוס' ב"מ י"ז ע"א שהק' אמאי כותבים כיון דאין נאמן לומר פרעתי נגד מעשה ב"ד (וע' אהע"ז ס' ק' להלכה), ותי' וי"ל משום תוספת כתובה. ולכא' סברי כדעת הב"ח ס' ס"ו אסור לאדם להשהות את אשתו בלא תוספת כתובה. וע' חזו"א ס"ה ח' במח' ב"ש וגר"א ס"ו י"ז. ולדברי הגר"א וחולקים על תוס' צ"ל על קו' תוס' כמ"ש הגה"מ פ"י מאישות אות ט' מחשש שילך למקום שאין מכירין ויאמר לא נשאתני. א"נ כדברי אחרונים לחדש דאין יכול לטעון פרעתי בגרושה משא"כ אלמנה יותר חשש צרי משום חיבה.

וע' מרדכי כתובות אות רפ"ט דרך משום תוספת אינו מדיד אשתו. ומשמע דס"ל כתוס' וב"ח.

הישיבות לא יכלו להחזיק מעמד במקום "גדולים"

מכתב רשכבה"ג הגאון רבי חיים עוזר זצוק"ל להשתדל עבור בני הישיבות לקבל אישורים לעלות לארה"ק:

ב"ה, יום ד' ג' כסלו ת"ש

הוד כבוד ידידי הרב הגאון המפורסם בתורתו ויראתו הקודמת לחכמתו כש"ת מו"ה יצחק הלוי הרצוג שליט"א

...והנה פה התכנסו כל הישיבות מגלילות הקרעסין, ישיבות מיר, קאמעניץ, ראדין, ברנוביץ, קלעצק, לאמא, סלאנים, בליסטאק, פינסק, מזריטש ועוד. הישיבות לא יכלו להחזיק מעמד במקום "גדולים" [=הרוסים, ככל הנראה הגר"ע כ"נה אותם כן מחשש מהצנזורה הרוסית]. מפני טעמים רוחניים וגשמיים וכאשר נספחה ווילנא למדינת ליטא התכנסו כולם בקרן זוית, זו ד' אמות של הלכה, לפי שעה. כמובן קשה מאד להחזיקם, כי בני עירנו נתרששו מאד לרגל החליפות והתמורות והמהפכות וביחוד אחרי שנפסלה כמעט המטבע היוצאת של הזוהבים הפול'.

ישיבת מיר נכונה אם יהי' באפשרי להעתיק מקומה לארה"ק וכן ישיבת קאמינעץ עם

הלעיטני נא (כה, ל)

כתב מרן המשגיח הגאון הרב ירוחם ליוואויץ זצלה"ה: דינים והלכות רבות נאמרו בענייני אכילה (ראה במסכת דרך ארץ ו, ט), והכל כדי להנהיג ולהעלות את מעשה האכילה לאכילת 'אדם' ולא לאכילת 'בהמה'. הנה בשבת מצווה לבצוע פרוסה גדולה, ומשום חביבות המצווה אין זה נאה 'כרעבתן'. לא כן בימות החול, אז צריך האדם לאכול דווקא חתיכות קטנות. אדם האוחז בידו פרוסה בגודל כביצה, הרי זה 'רעבתן' ו'גרגרן'. השותה כוסו בבת אחת אף הוא 'רעבתן' ו'גרגרן'. ועוד דינים רבים מעין אלו המובאים להלכה בשו"ע (אור"ח סי' קסז, קע ועוד).

אמרי אינשי, כשמבקרים אדם המתנהג לא יפה באכילתו, מגנים אותו במימרא זו: הלא איש של 'הלעיטני נא' [מלשון הכתוב האמור אצל עשו 'הלעיטני נא', וכפי שפירש רש"י: 'אפתח פי ושפוך הרבה לתוכו, כמו ששנינו אין אובסין את הגמל אבל מלעיטין אותו!]. מה באמת ההבדל אם אוכלים במתינות, לאט לאט, או לוקחים שלש כפות מלאות מרק תכופות זו אחר זו? אלא זו 'אכילת עשו' וזו 'אכילת אדם'. ומה ההבדל אם אוכל פרוסות קטנות ולועסן בריגעה, או ממלא פיו עד שלחיו מתמלאות? אלא זו 'אכילת עשו' וזו אכילת אדם.

לא דבר קטן הוא להיות 'אדם' באוכל, לא דבר קל הוא לחנך ולהרגיל אדם שצורת אכילתו תהיה אכילה מכובדת. כאשר מעמידים גמל או חמור לאכול יודעים מראש אין תהיה צורת אכילתם, אבל את אכילת האדם צריך להכשיר ולבנות שאם תהיה כראוי תתעלה לדרגת 'אכילת מזבח', ואוי לו לאדם שאין אכילתו מותר מאכילת הבהמה.

דעת תורה

דרך עבודת האדם בעולמו

"ויהאב יצחק את עשיו כי ציד בפיו ורבקה אוהבת את יעקב"
(בראשית כ"ה)

הנה אהבת רבקה את יעקב הוא דבר פשוט המובן לכל אחד, אבל אהבת יצחק את עשיו צריך לבאר, מה מצא יצחק בעשיו שאהבו ומה יש לאהוב אצלו. והרי ברור שכל מה שהתורה מספרת אינה סתם סיפורי מעשיות, שהרי התורה מעמידה ומלמדת לנו את דרכה של תורה, ובוודאי שבכל חלק מחלקי התורה עלינו ללמוד מזה לעצמינו, אמנם זה פשוט שאין לנו השגה בדרגתם של האבות הקדו', ורק יש לנו לימוד בהצצה כל דהו בסיפור מעשיהם כדי שנוכל ללמוד את הדרך אשר נלך.

ולכאורה יש להבין שהרי כשרוצים להבדיל בין ב' דברים מגדירים אותם שהם ב' הפכים, וא"כ צריך לבאר במה שהתורה מגדירה את ההבדל בין יעקב לעשיו, שעשיו היה איש ציד שדה ויעקב היה איש תם יושב אוהלים, הרי לכאורה אין זה עניינים הפכיים כלל, אלא ב' דברים אחרים לגמרי בלא שום שייכות כלל זל"ז.

והנה ברמב"ן (פרשת נצבים) עה"פ "פן יש בכס וגו' שורש פורה ראש ולענה" פירש דהיינו שמגדל צמחים מרים והוסיף בדבריו שמדבר מתוק לא יצא דבר מר, שהרי ממה שזורעים זה מה שיצמח, ולכן לא יתכן שיצמח משהו אחר ממה שזורעים, ואם תשאל איך נולד עשיו מיצחק סוד הוא ואין לי לפרש.

ועדיין כדרכה של תורה נראה שיש בזה התחלה של נתינת טעם. הנה כבר ידועים דברי הגר"ח בנפש החיים מבאר שמלחמת היצר הוא טובה בשבילנו, שהרי בלא"ה אין מקום לקבל שכר וכיון שהקב"ה העמיד אותנו שלא יהא נהמא דכיסופא, לכן תפקיד האדם להיות במלחמה תמידית עם היצר ובכך לנצח ולזכות בקבלת שכר, וזהו טובת האדם למרות קושי העבודה. ובסוף הדברים כתב שלעתיד לבא התכלית הוא שיע"י עבודת ה' יחזור לאותו המצב כמו אדה"ר קודם החטא שלא היה לו יצה"ר, וע"פ דרך הטבע לא יהא כלל רע בעולם כי אם טוב, וע"ז אמרו שהם ימים אשר אין בהם חפץ ובאמת אז לא יהא שכר ועונש כי שכר ועונש מקבלים רק כשיש סיבה לעשות אחרת וכע"ז כתב הרמב"ן שם בפרשת נצבים עיי"ש. [ובמקו"א ביארנו איך שייך עולם בלא שכר ועונש והרי זהו אחד מה"ג עיקרים ואכ"מ].

הרי מבואר שיצה"ר אינו דבר רע בעיקרו אלא שזהו דרך המביאה את האדם לידי התכלית הרצויה ולקבלת שכר.

יסוד הענין, שיש טוב ויש רע, ועבודת האדם הוא לבחור בטוב וככל שיבחר יותר בטוב הרי שהרע לא יהא קיים כלל אבל מה שהוא לא קיים הוא מחמת מה שנלחם עימו וכבש אותו, וזהו היה מצבו של אדה"ר קודם החטא שזהו התכלית האמיתי [ואמנם יש להבין איך אדה"ר חטא, ויש להאריך בזה עפ"י ד' הגר"א שיש יצה"ר מבפנים ויש יצה"ר מבחוץ, ועם כל השלימות של אדה"ר עדיין היה חסר איזה שלימות בכבישת היצה"ר מבפנים ואכמ"ל]. וכן מבואר במד"ר עה"פ טוב מאד זה יצה"ר שלתכלית הטוב יגיע האדם רק אם יעמוד כנגד היצה"ר.

וזהו שקוראים אנו בקריאת שמע ואהבת וכו' בכל לבבך היינו ב' יצחק ביצר טוב וביצר רע, ולכאורה למה צריך גם את היצה"ר ולא

מספיק לעבוד אותו רק עם היצר הטוב. אלא הביאור הוא אדרבא שאהבת ה' הוא גם ע"י זה שצריך להלחם ביצה"ר ולנצחו. ובאמת שזהו עומק הביאור בכלל נפשך שהקשיים לא יכולים להפריע לאהבת ה' אלא אדרבא צריך להתמודד איתם ולנצחם. וע"ז הדרך בכל מאודך שמי שממונו חביב עליו כגופו כל חייו הם כסף והוא מוכן להעביר את כל חייו בשביל להגיע לאהבת ה', שהיינו שצריך להשתמש בצד שהוא כביכול החלק הרע ולהתמודד ולנצח בשביל אהבת ה'.

והנה רבקה הרגישה שהיה העובר מפרסם לצאת, וחשבה שהוא פוסח על ב' הסעיפים, ואמרה למה זה אנוכי ותלך לדרוש את ה' ואמר לה שם שני גויים בבטןך ושני לאומים ממעך יפרדו. ולכאורה יש להבין א"כ מה הועיל לה בזה והרי סו"ס יש לה עובד ע"ז במעיה. אכן הביאור כדברינו, שעיקר דאגתה היה מכיון שיש יצר טוב ויש יצר הרע, ואם זה באדם אחד א"כ הוא מפסיד כל הזמן במלחמה, אבל אם זה בב' אנשים אזי צריך להתמודד ולנצח והתכלית הוא שהטוב ינצח את הרע.

ואמר אאזמור"ר שכל הגדולים שהגיעו לאן שהגיעו היה מחמת שהתמודדו במלחמת היצר ואם לא היו נלחמים היו נשאים במצב כמו שהם, ורצון הבורא הוא שיקח את היצה"ר ילחם בו וינצח אותו.

ואמנם לא הגענו לפרש תמיהת הרמב"ן איך נולד עשיו מיצחק, אבל עכ"פ רואים שיש איזה שהוא חלק טוב גם בחלק הרע והיינו שאכן אם ח"ו היצה"ר מנצחו הרי הוא מתדרדר לרע, אבל אם הוא מתגבר ומנצח הרי שמהדבר הרע יוצא דבר טוב מאד, הרי נתבאר לנו קצת שגם בבריאת יצר הרע הריהו בכלל מדבר מתוק לא יצא דבר מר.

ובזה ביאר מה שפירשה תורה החילוק בין יעקב לעשיו, שעשיו היה איש יודע ציד איש שדה ואילו יעקב היה איש תם יושב אהלים, עוד כת' בעשיו כולו כאדרת שער ואחיו יעקב היה איש חלק. והביאור בזה בדרך משל שבדרך כלל בעור יש צד אחד שהוא חלק והצד השני הוא שער, והנה בצד החלק הכל מחליק ואינו נדבק ואפשר לנקותו בקלות אבל באדרת שיער הכל נדבק בו וגם אינו מתנקה בקלות. וא"כ בזה העמידה תורה כלפינו את טבעו של עשיו, שאף שאפשר להשאירו נקי אבל מאד קל להדבק בו וקשה לנקותו ומצד שני יעקב היה איש תם, ענינו של תם מלשון תמים שהיה מתהלך לפניו בתמימות, ע"ד תמים תהיה עם ה' אלוקיך, דהיינו שלא נדבק בו כלום ממה שלא היה שייך אליו והוא עצמו היה שלם ולא היה חסר בו כלום. ובזה הטעם י"ל כשאמר הקב"ה לאאע"ה התהלך לפני והיה תמים, אין הביאור שהיה חסר לו באיבריו כלום, אלא שע"י מעשה המילה אף שלא נוסף בו כלום כיון שכבר היה גופו שלם, אבל הוא נתעלה ונעשה תמים, שכל גופו ומציאותו נשתנה עי"ז ונעשה תמים.

תוקף מציאותו ומהותו של יעקב היה שהיה איש תם שלם בתכלית בכל מעלותיו הרוחניות בלא שום השפעה ויכולת להיות מושפע מבחוץ. ובזה יתבאר שהלא רבקה אומרת ליעקב שהיא קיבלה בנבואה שעליו ללכת לאביו ולקבל הברכות, ויעקב משיב לה אולי ימושני אבי והייתי בעיניו כמתעתע והבאתי עלי קללה ולא ברכה, ולכאורה צריך להבין מה טענה היא זו והלא רבקה אומרת לו שכך קיבלה בנבואה ואיך יכול לסרב. וע"ז הדרך צריך ביאור מה שהובא במד"ר בפרשתן שכשיעקב הלך היה הולך אנוס כפוף ובוכה והיו

האמיתי של עשיית טוב עד כדי שאין יצה"ר כלל ולכן היו צריכים המלאכים לקחתו כי מעצם מציאותו היה תמים ולא היה שייך שילך.

דוד המלך מבקש בתהילים יהי לבי "תמים" בחוקיך למען לא אבוש (תהילים קי"ט) ובמדרש אמר לפניו רבש"ע בשעה שאני עוסק בחוקיך שלא יתערב בי שום מחשבה זרה, ולכאורה גם אם יתערב בו מחשבה כל שהיא הרי זה לא ישפיע עליו מאומה ומה היתה בקשתו. אלא הביאור שאף שאינו משפיע כלום אבל מ"מ זה כבר נדבק ופוגם בתמימות ושוב אינו שלם.

ואמר אאזמו"ר שיצא לנו הערה נוראה שכשיזדמן לנו ב' מצוות שאחד מהם יושב אוהלים ואחד מהם איש שדה אף ששניהם שווים ישתדל לקיים המצוה של יושב אוהלים שהרי כך לא יתדבק בו כלום.

ועכ"פ למדנו שיש ב' דרכים בעבודת ה', יש עבודה של איש חלק ויש עבודה של איש שעיר, יצחק אהב את העבודה את התמודדות וההתגברות על הרע, אבל רבקה אוהבת את יעקב שעדיף להשאר חלק ולהתנער בקלות שלא ידבק בו כלום.

ב' מלאכים מחזיקים אותו כדי שיוכל לומר אני עשיו בכורך, וזהו פלא והרי הנביא ציוה שילך ואמאי לא הלך בשמחה כדי לקיים את רצון הבורא.

אכן לדברינו יסוד התמימות של יעקב שמידתו אמת אין הכוונה שהוא מנוע מלומר שקר, אלא שאין לו מציאות לומר שקר כלל, והיינו מפני שהוא איש חלק ואינו יכול לשנות כלום שזהו מציאותו ותכליתו, החפצא שלו הוא אמת ואינו מסוגל לומר שקר שהוא ההיפך ממציאותו. ועפי"ז יש לומר שלעולם אין המכוון שיעקב לא רצה לקיים את הנבואה, אלא אדרבא שהיה רוצה לקיימה ורק משום שהיה יודע בוודאות שלא שייך מציאות של שקר ועל פי דרך הטבע לא שייך שתתקיים הנבואה, לכך היה מוכרח כדי לקיים את הנבואה לחפש דרך איך יוכל ללכת ולקיים הנבואה שהרי השקר לא יתכן במציאות. [וכעין מה שביאר החובת הלבבות בשער הביטחון גבי איך אלך ושמע שאול והרגוני וע"ז אמר שמואל עגלת בקר תקח בידך שאין הביאור שלא רצה ללכת אלא אדרבא שרצה שיהא קיום לנבואה ורק שכיון שידע שאם ילך לא תתקיים נבואתו רצה למצוא עצה איך יוכל ללכת בצורה כזאת שתתקיים הנבואה] וע"ז היתה העצה של רבקה שילבש את העורות על ידיו.

ולכן גם מובן מה שהלך אנוס כפוף ובוכה משום שזה היה ההיפך ממציאותו, שהרי לא היה לו יצה"ר כלל כמו שנתבאר שזהו התכלית

BELOW IS AN ENGLISH ADAPTATION OF THIS WEEKS' PARSHA PREVIEW WHICH CAN BE HEARD LIVE EVERY WEDNESDAY AT 2:15 PM

Not a Lie or Untrue!

Harav Hagaon Yehuda Wagshal Shlita

Yaakov Avinu is the paradigm of middas ha'emes, as the passuk says, תתן אמת ליעקב. Yet we find that when Yaakov Avinu received the berachos, which meant that he was essentially being given his tafkid and his future as the third av in Klal Yisrael, he did it in a way that seemed to be the opposite of middas ha'emes; he did it in the way of sheker and mirmah, coming to Yitzchak Avinu and pretending that he's Eisav. '

How could it be that Yaakov Avinu, whose essence is middas ha'emes, received his tafkid and his future specifically through middas hasheker? Rashi seems to be bothered by this, and he explains that Yaakov Avinu did not actually utter any sheker. When he said, ואנכי עשׂו בכרד, he meant to say, "Anochi – I'm the one who did what you asked of me and brought the matamim; pause – Eisav is your bechor." So it wasn't really a sheker. And when Yitzchak asked, האמת זה בני עשׂו, and Yaakov responded, "Ani," Rashi explains that he didn't say, "Ani Eisav," he just said, "Ani," so he didn't utter any sheker from his mouth.

Now, it would seem that whether a statement is emes or sheker does not depend on how it's worded; it depends on the message that's being relayed. If you convey a message of emes, it's emes. If you convey a message of sheker, it's sheker. If you use words that are not sheker, but the message given over is sheker, that's not called emes; it's called sheker.

If a person testifies in beis din and his testimony is essentially false, except that he uses words that can be interpreted as not technically untrue, that would not mean he hasn't transgressed the issur of giving false testimony in beis din. Of course that's sheker. So what did Yaakov gain by using a play on words? It's still sheker!

The Original Plan... And the Final Result

Perhaps we can explain as follows. As we know, Eisav was originally supposed to receive the berachos from Yitzchak Avinu, but they ended up going to Yaakov. What were these berachos? They were all related to matters of material success in Olam Hazeh: ויתן לך האלקים מטל השמים ומשמני הארץ ורב דגן ותירש. The Beis HaLevi explains that the reason Yitzchak wanted to give the berachos to Eisav was that these were berachos of gashmiyus, and since Yaakov was איש תם יטב אהלים, the berachos of Olam Hazeh weren't appropriate for him. The Beis HaLevi adds

that Yitzchak always intended to give Yaakov a berachah as well – a berachah of ruchniyus, not of gashmiyus. The berachos of gashmiyus were meant to go to Eisav.

That was Yitzchak's plan.

The Chasam Sofer explains that just as Klal Yisrael has both a Yissachar who sits and learns and a Zevulun who is involved in earning parnassah, Yaakov and Eisav were supposed to follow the same model: Eisav was supposed to be the Zevulun, and Yaakov was supposed to be the Yissachar.

Hashem told Avraham, כי ביצחק יקרא לך זרע, which Chazal interpret as, ביצחק ולא כל יצחק – because only Yaakov would perpetuate Yitzchak's legacy. But I saw in a sefer that the pshat isn't that Eisav was doomed not to be the continuation of Yitzchak. That's what happened in the end, that only b'Yitzchak – one of Yitzchak's sons – continued his legacy, but had Eisav fulfilled his role properly, both parts of Yitzchak – "beis" Yitzchak – would have constituted his rightful offspring. Initially, there was bechirah: Would it be "beis" Yitzchak – the two sons of Yitzchak – or only part of Yitzchak's offspring?

Yitzchak's idea was to give Eisav the berachos of Olam Hazeh, to make him successful as a Zevulun, while Yaakov would be the Yissachar. Rivka Imeinu, however, saw through ruach hakodesh and nevuah that this plan wasn't going to work. Eisav's tafkid as Zevulun was to take the success of Olam Hazeh and channel it to ruchniyus, using it to support Yaakov and his Torah, but Rivka understood from the behavior of Eisav that if he would enjoy success in Olam Hazeh, it would not be utilized for that. He would keep everything for himself, seeing Olam Hazeh as the end, rather than as the means for enabling ruchniyus to flourish.

Therefore, Rivka decided that Yaakov has to get these berachos. So really what happened here was that at this moment, Yaakov Avinu took over the tafkid of Eisav. He actually became Eisav – not in the physical sense, but in the sense that he took over Eisav's original job, so that eventually Yaakov himself encompassed both Yissachar and Zevulun.

It turns out, then, that when Yaakov conveyed to Yitzchak the message that "I am Eisav," he was saying the

BELOW IS AN ENGLISH ADAPTATION OF THIS WEEKS' PARSHA PREVIEW WHICH CAN BE HEARD LIVE EVERY WEDNESDAY AT 2:15 PM

absolute truth. He may not have been Eisav physically, but conceptually he was Eisav; his hands became those of Eisav. Those yadayim of Eisav that were supposed to have been the Zevulun of Klal Yisrael now belonged to Yaakov Avinu, so when Yaakov said, "I am Eisav," he was making a truthful statement.

Rashi, however, is still bothered by the wording of this statement. True, his message was emes, but the words were technically untrue, since he was not really Eisav. And for Yaakov, who represents middas ha'emes, it was unbecoming to make a statement that wasn't fully accurate. To address that concern, Rashi explains that the actual words he said were not false. If the whole problem is the words he uttered, we can explain that those were not sheker: Anochi, I did what you asked, and Eisav is bechorecha.

Take the Role, Take the Reward

There's another important point that we see here. According to Hakadosh Baruch Hu's original plan, Eisav was supposed to be the Zevulun and Yaakov was supposed to be the Yissachar, except that Eisav did not step up to his role, so he lost his opportunity. What happened then?

When one person doesn't fulfill his tafkid and take advantage of the gift and opportunity that HaKadosh Baruch Hu granted him, that leaves a void, and someone else can then come take over the tafkid and fulfill it. Yaakov and Eisav were each created with their own roles, but once Eisav failed, his job became hefker, and Yaakov was able to take it over.

We see the same idea in the Mishnah in Avos that teaches that Avraham Avinu came along and took the reward of all the preceding ten generations:

עֲשָׂרָה דורות מִנֶּחֱ וְעַד אַבְרָהָם, לְהוֹדִיעַ כְּמָה אָרְךְ אֶפְסִים לְפָנָיו, שֶׁכָּל הַדורות הָיוּ מְכַעֲסִין וּבְאִין, עַד שֶׁבָּא אַבְרָהָם אֲבִינוּ וְקִבֵּל שְׂכָר כָּלֵם.

What does it mean that Avraham Avinu received the reward of them all? Rabbeinu Yonah explains that Hakadosh Baruch Hu assigned a certain tafkid to these ten generations; He wanted them to perform a certain avodah and produce a certain amount of kevod Shamayim, but they did not live up to that expectation. Therefore, the opportunity was open for the taking, and Avraham Avinu was able to grab it. He became great because he took all the kochos and all the avodah that was left for hefker by the generations that successively angered Hashem.

Accordingly, besides the gadlus that Avraham Avinu achieved on his own, he was also able to take the tafkid

and the avodah of the preceding ten generations. That's why he took all their reward.

Rabbeinu Yonah cites this statement of Chazal: אם ראית דור שנתרשלו ידיהם מן התורה עמוד והתחזק בה ואתה נוטל שוכר כלם. At a time where people are not fulfilling their spiritual obligations, that creates an opportunity for those who are fulfilling their obligations to grow beyond their original capacity, since all the kochos and the avodah of these other people are available for the taking.

Of course, when we see people who are not doing the right thing, the chillul Hashem should bother us, but at the same time we have to recognize the opportunity this presents for us to be notel s'char kulam, just as Yaakov did with Eisav. Eisav was not worthy of the great tafkid of Zevulun that Hakadosh Baruch Hu had in mind for him, but Yaakov was able to come in and take his place – הַיָּדִים, along with the accompanying reward.

The Mir Yeshiva proudly welcomes the hundreds of participants arriving from abroad to join in this year's Yarchei Kallah.

May it be a week filled with shtieging, growth, and an aliyah in ruchniyus, accompanied by tremendous hatzlacha and abundant siyata dishmaya.

This week's Bishvilei Haparsha is sponsored by:

Upscale Graphics LLC